

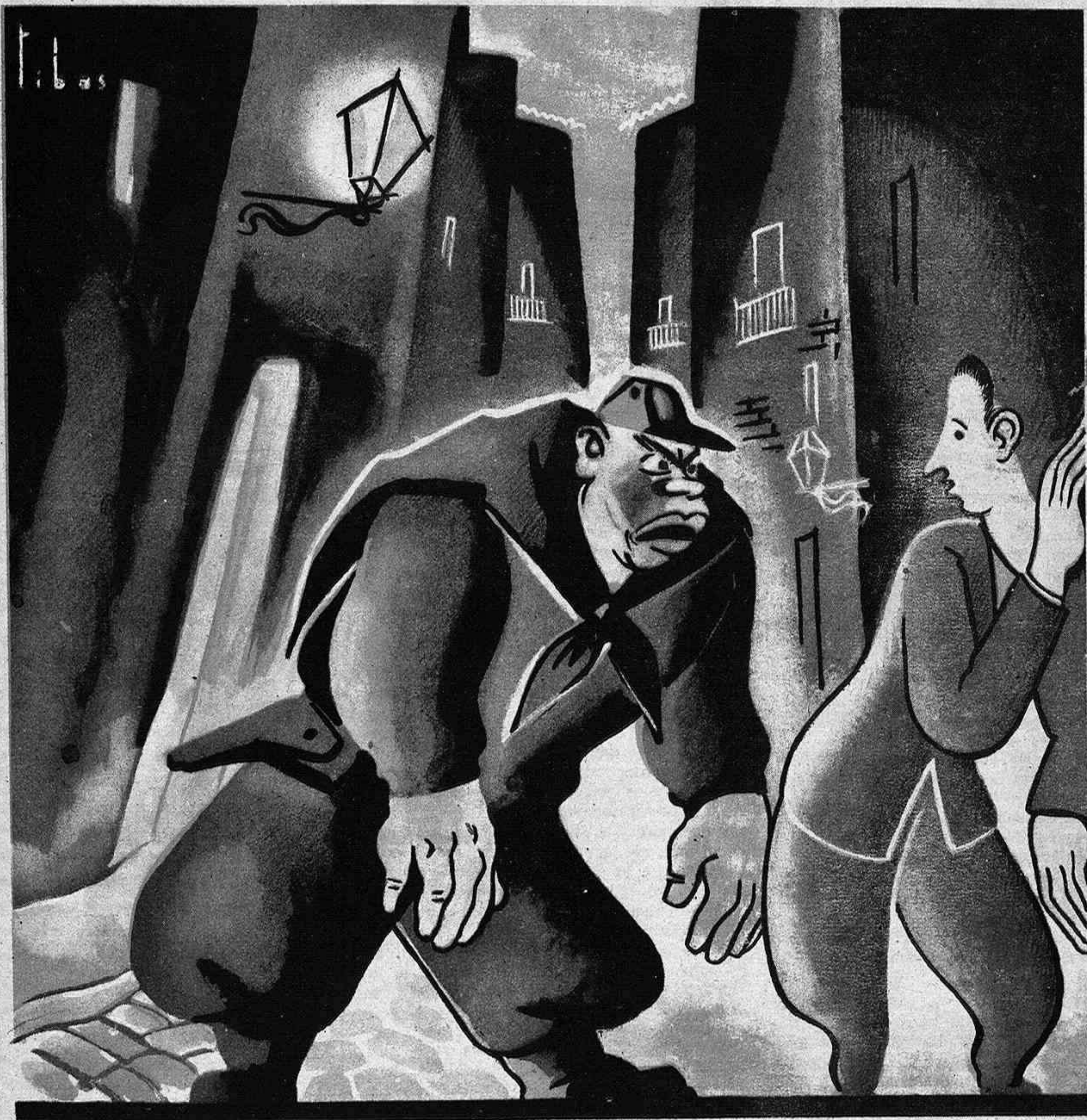
L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

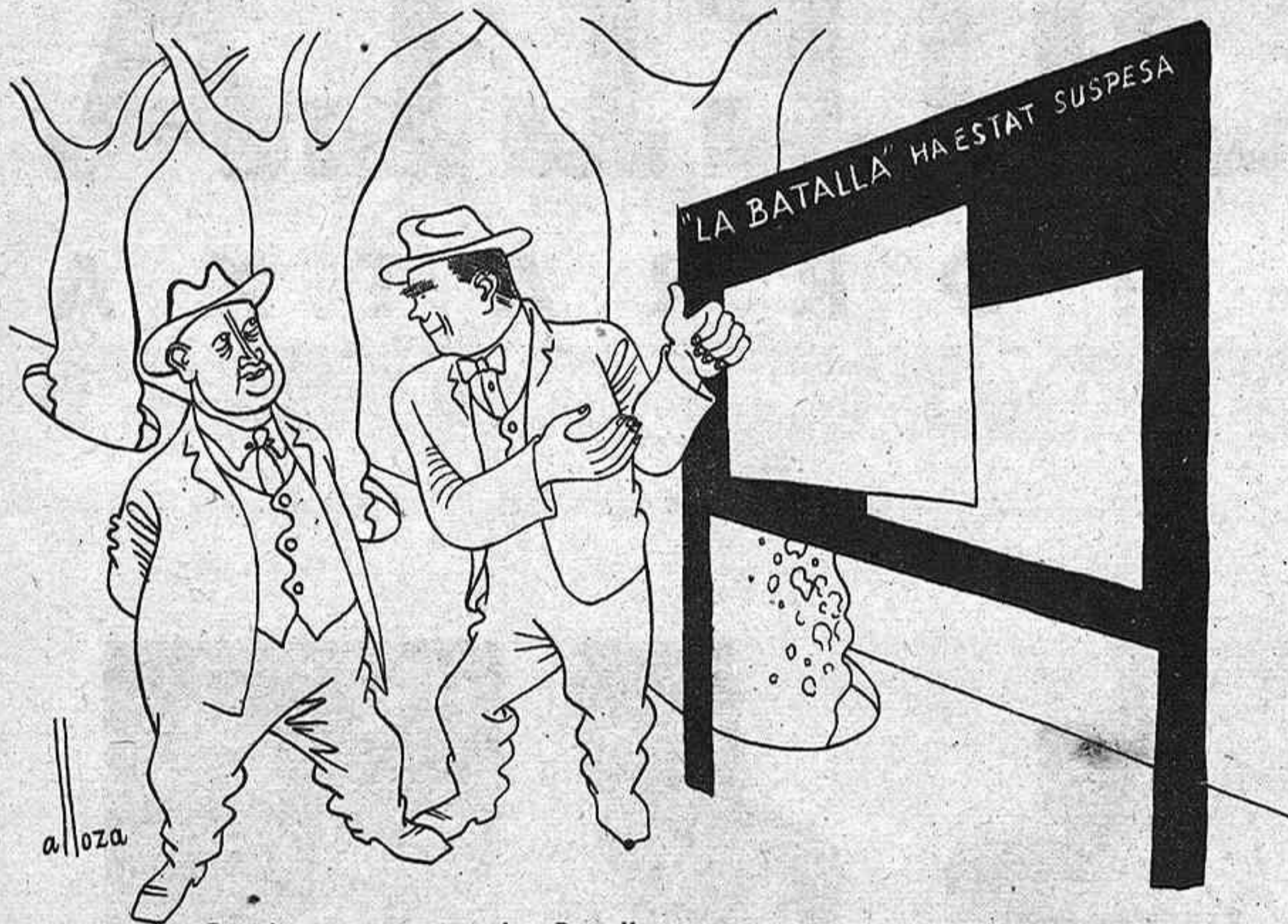
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

- Vosaltres, feu honor als pactes?
- No. Nosaltres només fem honor als impactes.

— Continua suspesa «La Batalla».
— Ara aniran a «L'Hora».

E F E M E R I D E S

Dilluns, 31 de maig. — Cinc vaixells de la marina de guerra hitleriana bombardegen, durant cinc hores, la ciutat indefensa d'Almeria.

En aigües de Catalunya els submarins de Mussolini torpedinen els nostres vaixells mercants. Un torpede italià enfonsa la motonau «Ciutat de Barcelona».

La «no intervenció» fa el seu fet, a satisfacció del Comitè de Londres.

El Govern de la República demana la convocatòria urgent del Consell de la Societat de les Nacions.

Consell?... Ja sabem el pa que s'hi donat. La dita diu que «qui no escolta consell, no arriba a vell». Si n'escoltem gaires més sense afaitar-nos, ens creixerà una barba de quaranta «duros».

Dimarts, primer de juny. — El terratrèmol dels obusos llançats damunt d'Almeria, diuen que s'ha «sentit» pertot Europa.

L'avanç de les nostres tropes fins al llinard de Segòvia s'ha «sentit», també, als fronts d'Euscadi.

I fins el Consell Nacional de la C. N. T. s'ha «sentit» responsabilitzat davant les greus circumstàncies que travessem, i s'ha ofert al Govern «amb tot i per tot».

Comorera també s'ha fet «sentir», al Gran Price.

Pel que es dedueix, «no hi ha pitjor sord que el que no hi vol sentir»: el Comitè de Londres.

Dimecres, 2 de juny. — Cal rectificar el concepte que teníem de la sordera: Europa pretén dissimular l'agressió d'Almeria fent el sord; «allò» del Consell Nacional de la C. N. T. ha estat una falsa alarma. La C. N. T. només «sent» el que li convé i no és que s'hagi ofert al Govern, sinó que ha donat «consells» al Govern per si és a aquest que se li ocorre oferir-se a la C. N. T.

Per ara només va «sentint-se» l'avanç de les nostres forces vers Segòvia i el tremp del poble d'Euscadi...

També perdura el ressò del parlament de Comorera, per bé que els que més haurien d'haver-lo «sentit» portin les orelles obtura-

des i només «senten» que el poble l'hagi escoltat.

Dijous, 3 de juny. — La censura no ens deixa saber «qui» o «quins» han disparat uns trets i contra «qui» o «quins» anaven dirigits. Demà potser hi veurem més clar.

S'han inaugurat els encants del llibre, amb el nom de «Primera fira del Llibre».

Segueix el nostre exèrcit avançant cap a Segòvia. Tranquil·litat als fronts d'Euscadi.

Divendres, 4 de juny. — Emilio Mola, el botxí d'Euscadi, «volant» vers Segòvia per aturar el nostre avanç, fa una tombarella tràgica, deixant-hi la pell.

Es tan bona aquesta efemèrides, que no cal registrar-ne cap més, avui!

Dissabte, 5 de juny. — Han estat dissoltes les Patrulles de Control... Si algú vol relacionar aquest fet amb els que esdevingueren el dia 3, és lliure de fer-ho.

La C. N. T. («Compañía Nacional de Transportes»), filial de l'A. I. T. («Autos y Tranvías»), s'oposa rodonament a la municipalització de les empreses que monopolitza. Amb aquestes companyies mai no han pogut res els municipis! Si el municipi vol municipalitzar, que municipalitzi aquelles coses o cases que la C. N. T. («Compañía Nacional de Transportes») no ha tingut encara temps de monopolitzar...

I que s'hi afanyi!

Diumenge, 6 de juny. — Per les Rambles es poden admirar, encara, les ruïnes de la «Fira del Llibre»... Sembla que hi hagin passat lladres!

Fineix la setmana pro-Euscadi, amb entusiasme sense precedents. Hom creu que dilluns o dimarts s'empenirà una gran ofensiva als fronts d'Aragó. Tot seguit, ben entès, que s'hagi desarmat la reraguarda i dissolt les Patrulles de Control.

Les democràcies d'Europa ho esperen per saber què han de fer, puix sembla que la U. R. S. S. dona a l'agressió a Almeria unes proporcions desmesurades; i això els fa témer que el Govern de València compti amb quelcom més eficaç que el «Llibre Blanc» i més convincent que les protestes diplomàtiques adreçades a M. Eden.

GLOSSARI

En la campanya desencadenada per uns i altres, defensant la municipalització o la novo-socialització, respectivament, han sortit a la llum una colla d'arguments magnífics, que han donat a la polèmica un to molt elevat. Si sospesem aquests arguments amb ganes de triar-ne un per a donar-li el primer premi, ens trobarem que el més considerable correspon al Comitè Econòmic del Teatre. Consisteix en anunciar que els empleats del Teatre treballen ara amb uns sous molt reduïts, en esguard a llur amor a l'art, la qual cosa els permet tirar endavant i tenir oberts una colla de locals. La notícia s'amplia afirmant que, en el cas que els teatres fossin municipalitzats, els sous pujarien automàticament fins a triplicar gairebé l'import actual.

A primera vista, hi havia desprevinuts que es pensaven que es tractava d'un xantatge, però sospesant-ho bé, es veu de seguida que no hi ha res més lluny de la veritat que això. Es tracta, simplement d'una exacerbació d'aquell amor a l'art que dèiem, que sap distingir entre un amor municipal i un amor col·lectivitzat.

* * *

Han declinat sensiblement les ganes de mirar a veure qui tenia més prohoms prenent les aigües a l'estranger. El secret d'aquesta minva d'interès, sembla que ha estat degut a què algú va descobrir que aquí hi havia personatges arrapats a la reraguarda, donant-se la gran vida i fent d'ultrarevolucionaris a tort i a dret i demostrant al món que per fer el viu no és absolutament precís passar la frontera. Com que el balanç encaminat a escatir quina organització tenia en més quantitat paràsits d'aquests tan il·lustres, es decantava immediatament cap a la banda dels depuradors més exacerbats, aquests callaren de seguida.

De totes maneres, l'actitud d'aquests estiuejants permanents, no mereix pas les suspicàcies del poble. Cal saber que, si bé no fan la guerra perquè ja n'hi ha d'altres més aficionats que s'hi dediquen, en canvi, fan la revolució. Dirigeixen «trusts» i monopolis, inventen col·lectivitzacions noves, s'afanyen a demostrar que tenen tota la raó, expliquen al món que el poble són ells, i es procuren honestament un retir per a la vellesa.

GAELI

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3016

— Pel teu bon govern, no et fiis de segons quins Consells.

E D I T O R I A L

Barcelona s'ha convertit en un centre d'estiueig extraordinàriament concorregut. Això ha estat degut a les qualitats naturals que posseeix i a la col·laboració que li ha dispensat la competència, en casos com els de Sitges, renunciant espontàniament a rebre famílies de temporada.

Si els naturals del país ens hi esforcem una mica, podria ésser que aquesta situació circumstancial es convertís en definitiva i aleshores sí que l'hauríem feta bona i podríem estar contents. Moltes regions de la Península ens han enviat gent, i la que no ens ha pogut enviar gent, ens ha tramès espècies, a la qual cosa devem, per exemple, la presència d'una sarna estimulants i activadora, que foragita la galvana estival. D'altres, ens han enviat persones i espècies, en forma aquestes darreres de puça de refugiats, la picada de les quals és mortal, amb gran divertiment dels homes de ciència, dels aficionats a les coses curioses i dels lectors de novel·les de policia i de misteri.

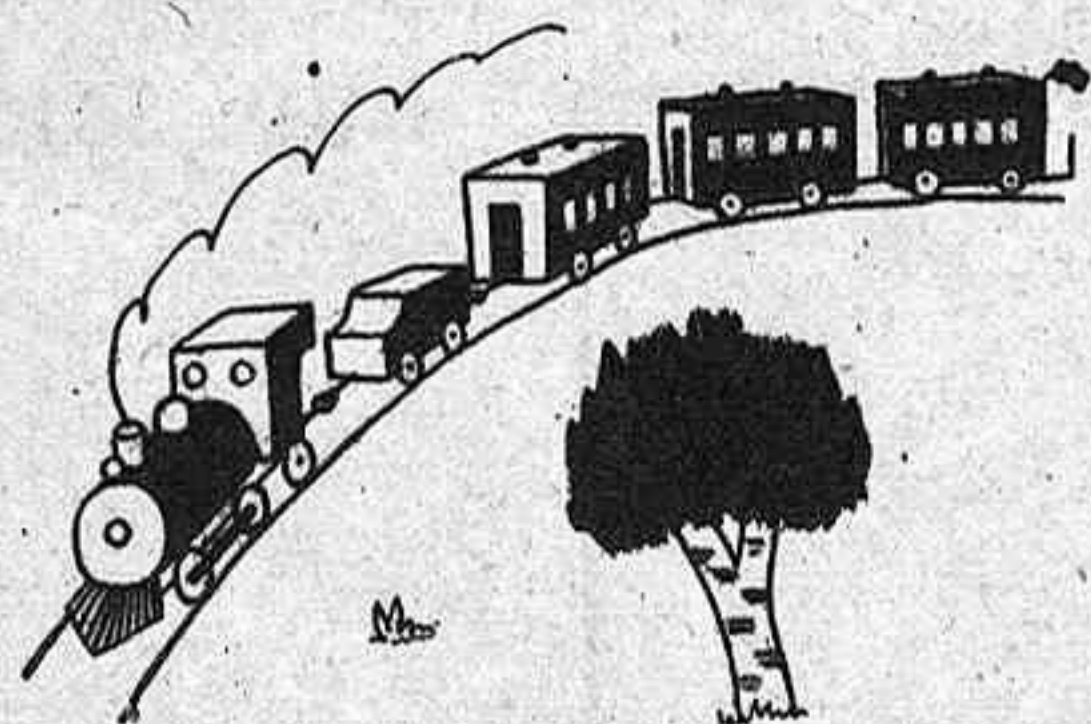
En conjunt, la ciutat presenta un aspecte magnífic, que estimula l'apetit i les ganes de fer versos. Es pot afirmar que la Primavera no havia col·laborat mai d'una manera tan eficaç a una obra d'atracció de forasters.

S'hi està tan bé, a Barcelona, que un s'explica, posant-se la mà al cor, que costi tant de mobilitzar i que hi hagi tants joves que s'estimin més figurar en una d'aquestes organitzacions que de tan revolucionàries no volen enviar gent a la guerra, que no pas en aquests partits petits burgesos i contrarevolucionaris, però que tenen la mania d'estimular la tramesa d'homes al front.

Els super-revolucionaris, arregladets, que troben que el confort no és incompatible amb l'altíssima missió que s'han confiat, s'han arrapat una mica més frenèticament als pisos de senyor incautats per ells per la força de les armes, i comencen la requisita de neveres i altres accessoris propis de l'estació. El fet que procurin tan bé per llurs vides precioses, ens assevera l'ànim i ens deixa molt tranquils. Molt!

Els refugiats joves s'han sentit colpits tan profundament per les bel·leses de Barcelona, que viuen una mena d'èxtasi que els impedeix de treballar i en canvi els priva d'ingressar a l'exèrcit. Una cosa va per l'altra. De manera que, si ens apliquem i fem bon dat, aquest turisme incipient se'ns pot convertir en la font més sanejada dels nostres ingressos.

ESQUELLOTS

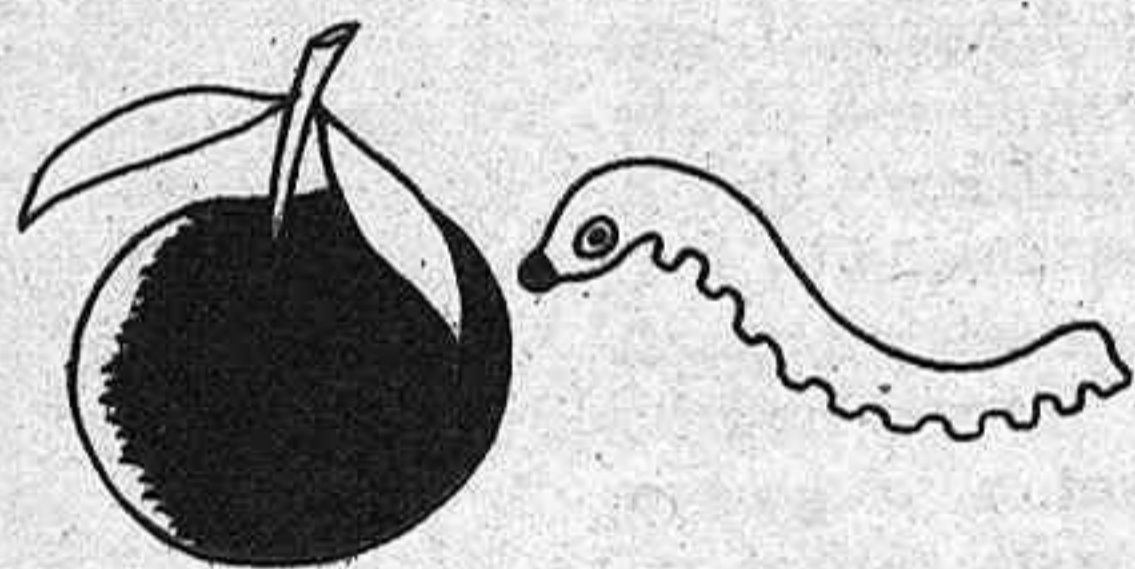
TOTS ELS CAMINS VAN A RUSSIA

Abans hi havia molta gent que deia que tots els camins van a Roma, i entre els que ho deien amb més sincera convicció hi havia els carlins i alguns ninotaires que no consideraven naturalment incompatible la condició de ninotaire i la de requetè.

Ara les coses han canviat bastant i els protagonistes de les coses que abans es deien com a sentències han canviat els acudits, encara que no del tot.

Nosaltres sabem d'algú que ara diu que tots els camins van a Rússia, i no ja en qualitat de requetè, sinó en qualitat de representant de molts ninotaires que mai no havien estat carlins ni havien pensat mai en esbrinar quins eren els camins que anaven a Roma, ni quins conduïen a la gràcia de Déu.

No responem que la cosa tingui gràcia, però responem que és veritat.

AQUEST COMORERA...!

Fa un grapat de números que ens vénen unes ganes incontenibles de dir mal de Comorera.

Quan ja estàvem a punt de no poder-nos aguantar més, vàrem pensar que potser la censura no ho permetria i vàrem seguir estoicament aguantant-nos aquelles ganes inaguantables.

Uns dies després, vàrem constatar que la censura no seria cap obstacle seriós perquè puguéssim fer allò que tantes ganes teníem de fer, però, aleshores, ens assabentàrem d'una cosa encara pitjor:

—Ja podeu anar dient mal d'en Comorera, que ell no us en farà gens ni mica de cas.

Això va enderrocar implacablement les nostres cobejades esperances i fou quan el despit ens va donar clara i llisa la solució per a la nostra terrible venjança.

Vàrem pensar no res menys que parlar bé de la Unitat proletària, i el que sigui viu que ho entengui.

ELS FILLS PRODIGS

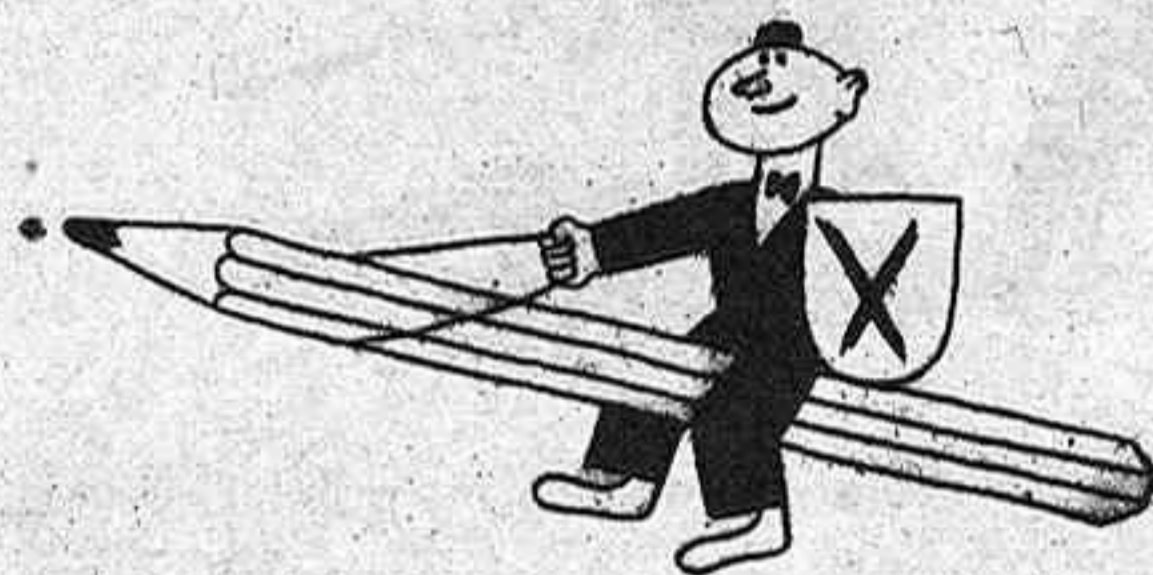
Encara no han acabat de marxar tots i ja comencen a tornar, i n'hi ha que es porten la dona i tot.

No voldríem pecar d'indiscrets explicant massa a qui ens referim. Tothom pot suposar-ho, i aquells rebecs que no tinguin malícia i ni així sabien de què va, només cal que es prenguin la molèstia d'anar cada

dia un cop a l'estació de França i veure cares noves i cares velles que tornen a ésser noves, i cares llargues i cares dures i cares cares i tota mena de detalls necessaris perquè fins els bornis puguin veure pels seus ulls allò que nosaltres sabem i no volem explicar massa, perquè no tindria tanta gràcia i perquè si ho diguéssim ja ho sabria tothom i aleshores no caldria que nosaltres ho diguéssim.

Entre els que ja tornen i els que encara marxen cada dia s'estableix, a desgrat de tot, un equilibri de la nostra economia que no agreuja la qüestió i treu molta importància a aquesta inofensiva insidiosa que nosaltres hem volgut llançar, perquè estem tips de fer bondat i ens està venint un ensopiment que fa fàstic.

Al bon encenedor...

LA LLIBERTAT DE PREMSA

Nosaltres ens pensàvem que la revolució s'havia fet per la Llibertat i que després del 19 de juliol podríem pensar lliurement i parlar de tot amb absoluta llibertat, però ens hem equivocat totalment.

Fa poc se li va acudir a la contrarevolució en persona que no convenia parlar de les Patrulles de Control, i la censura es rabejava amb nosaltres i amb tots els diaris que gosaven esmentar aquestes forces tan provadament lleials al Govern de la Generalitat.

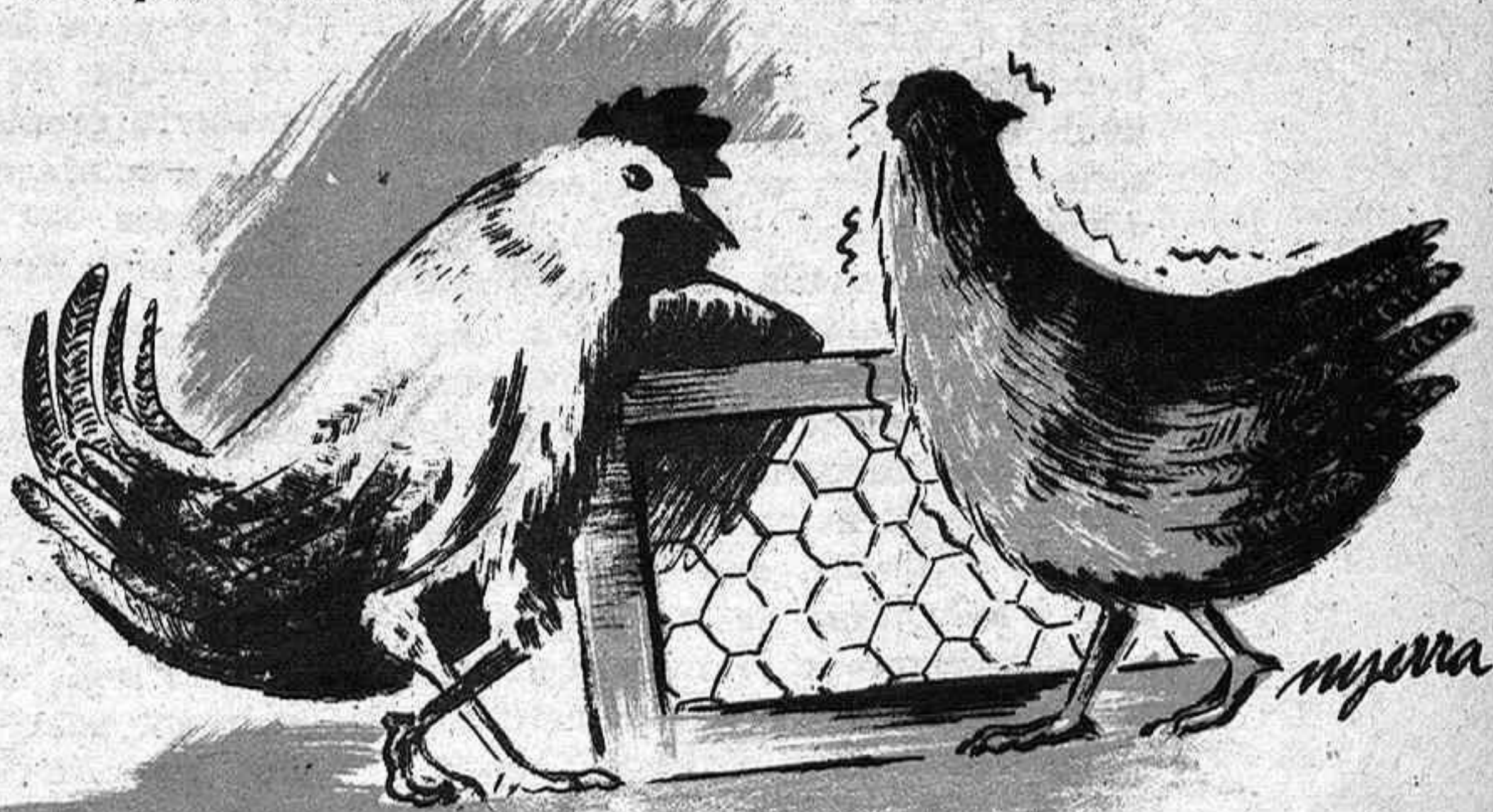
Ara la maniobra s'ha desemmascarat i ha recorregut a un truc desconcertant per a assolir els seus propòsits.

Només que per a impedir que els periòdics en parlessin, han dissolt les Pobres Patrulles de Control, com aquell que digué: —«Muerto el perro, muerta la rabia».

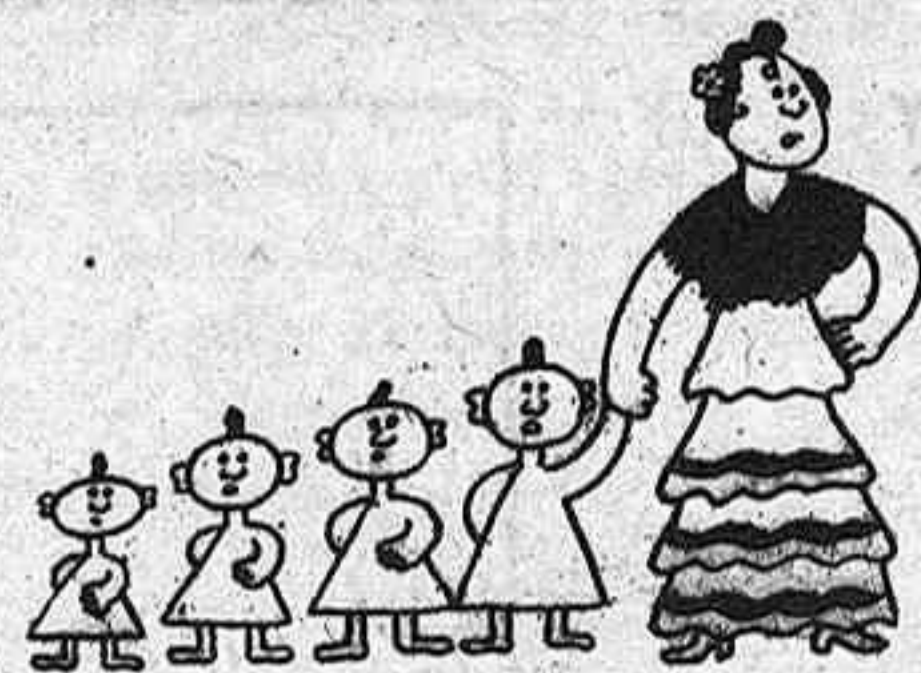
La maniobra és perfecta, però evidentment desproporcionada. Es com aquell que es va fer guillotinar perquè tenia mal-de-cap.

De totes maneres si el que es proposaven és que no se'n parlés, per nosaltres no ha de quedar.

No en parlem més, doncs!

—Estic esgarriada. Tinc tota la pell de democràcia.

ENTRE CALÉ I CALÉ

Tothom sap més o menys la proverbial exuberància imaginativa que s'atribueix als gitans, dels quals hom ha arribat a dir que mai no diuen la veritat més que quan s'equivoquen.

Bé, doncs, tot això i més ho ha superat «el berratxo de Sevilla» explicant troles per ràdio i suposades victòries que, com la de Pozoblanco, li han fet tot un prestigi de general mentider i emboscat.

Ara un amic nostre que va i ve sovint de Sevilla en missió oficial ens ha contat la següent anècdota que acredita la fama de trolista que ha adquirit el Queipo, més conegut pel Lleó de la Metro-Goldwyn.

Havia fet empresonar un gitano acusat d'ésser roig, i la companya de l'empresonat assolí una bona recomanació per al General Begut.

—*Patitas de bailaor, barriguita vella, bigotito de Napoleón, déjame en libertad al pare de mis churumbeles por la gloria del Faraón.*

Tant i tant va insistir la pebra gitana perquè el valent torrat deixés anar el seu company, que a la fi va arribar a commoure les entranyes del conseqüent traïdor.

El berratxo volia mostrar-se magnànim i respongué un dia a la tossuda gitana:

—*Mira: el día que entremos en Madrid, te prometo que pondré en libertad al padre de tus churumbeles.*

—*Anda, esaborio; ¿qué te ha hecho el pobresito e mí arma pa que me lo condene a caena perpetua...?* —diuen que respongué la gitana...

Los tranvías dicen:

¡NO QUEREMOS REMOLQUE!

ELS TANGOS DE "L'ESQUELLA"

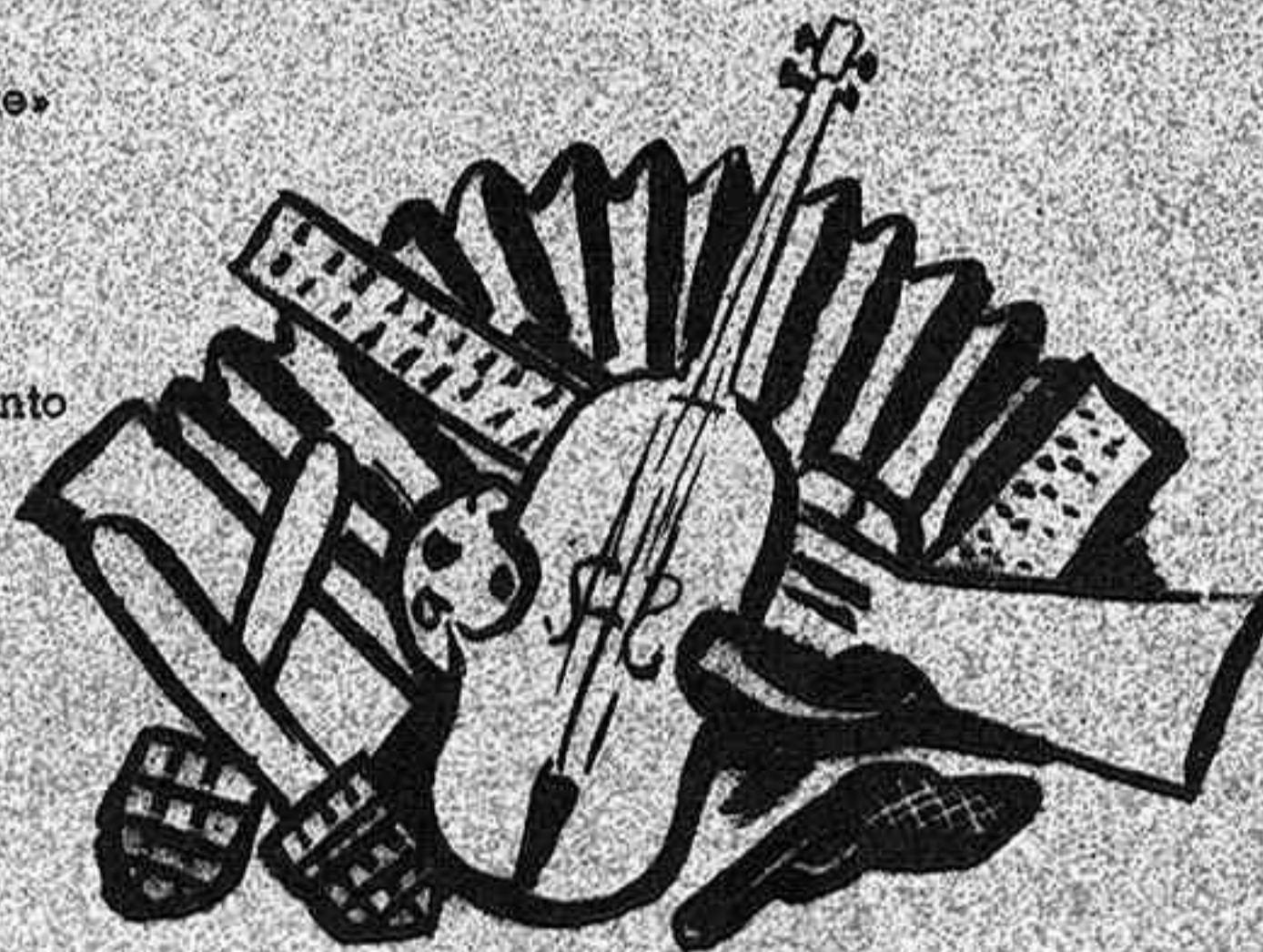
Adiós muchachos...

Adiós muchachos,
compañeros de mi vida.
Barra querida
de aquellos tiempos,
me toca a mí hoy emprender la retirada
debo alejarme de mi buena Rabassada.
Adiós muchachos ya me voy y me resigno
dejo el destino que disfrutaba.
Ya ni tan sólo me defiende «La Batalla»,
mi pobre Cuerpo se ha disuelto ya.

Acuden a mi mente,
recuerdos de otros tiempos,
de tan bellos momentos,
que antaño disfruté,
cerquita de mi tanque
pobre viejito
y de mi pistolita
que tanto idolatré.
Recuerdo que era hermosa
mi vida licenciosa
y que en mi «volturette»
a tantos paseé,
pero ese Delegado
de mis quebrantos
hundiéndome en el llanto
me disolvió.

Adiós muchachos
compañeros de mi vida
pana querida
del uniforme,
me toca a mí hoy deshacer la barricada
en este mundo ya no somos casi nada.
Adiós muchachos ya me voy, no m'arrempujen
pues todo ha sido mi mala pata,
Ya dicen bien que, «quien mal anda mal acaba».
Mi triste sino es esa gran verdad.

Negrín es juez supremo
no hay P. O. U. M. que le resista
yo no me acostumbraba
sus leyes respetar
mas ahora compañeros
se ha comprobado
que se trata de un bravo
gaucho de armas tomar.
Ahorita los fusiles
me exige que le entregue
me pide los Cuarteles
y mi lindo cañón
y si no cumplo presto
lo demandado
esta vez el paseado
sería yo.

REVISTA DE PREMSA

CATALUNYA

Solidaritat internacional:

Londres, 5.—Els tres quarts de milla de teixit de llana emprats en la decoració dels edificis amb motiu de la coronació, seran tots lliurats a la Comissió Mixta d'Auxili a Espanya, per tal que siguin utilitzats com a conxes per als petits refugiats bascs.

Conxes? Valdria més que els utilitzessin com a bufandes.

LA PUBLICITAT

Del terpedinament del petrolier «Campero»:

Les característiques del vaixell són les següents: 123 metres d'escola; 17 i mig de mànega; nou i mig de puntal, amb un pes mort de 8.400 tones.

Aquest vaixell deu ésser de la mànega ampla perquè té poca escola.

La Rambla

Declaracions de Prieto:

El Gobierno tiene recursos sobrados para adoptar el sistema de los facciosos, igualmente imposibilitados, como nosotros, de cubrir con defensas aéreas todo el territorio bajo su domicilio.

Es esgarriós, això de no poder defensar ni el domicili del Govern. Pobres valencians!

SOLIDARIDAD OBRERA

«La máscara y el rostro»:

No es que nos quejemos de ello, no. Cuando en el primer ministerio de la República aparecieron los nombres de Casares Quiroga y Nicolau d'Oliver y aun el de Azaña, la gente de Madrid se preguntaba que quienes eran. A Casares lo conocían en La Coruña. A Nicolau, en Barcelona y a Azaña, en el Ateneo.

Ja veieu de què li ha servit al pobre Nicolau treballar tant. Tot plegat perquè l'illustre Ezequiel Endérix el conegui només com a ministre. Tindrà un disgust molt gros, en Nicolau.

la humanitat

Notes de Tarragona:

—Ha estat acollida amb gran satisfacció la campanya de premsa que ha emprès la valenta «Llibertat» en pro de la normalització dels bons costums de la mainada.

Ara, secundant la tasca empresa pels consellers de Governació, C. Segalà posa en lletres de motllo els noms dels pares que cauen en descurança dels seus infants.

Pobres pares! Després que els infants deixin de tenir-ne cura, haver de veure's el nom en lletres de motllo.

—Tinc ganes que municipalitzin per poder anar a prendre la fresca.

La C. N. T. no s'ha posat encara al costat del Govern, o sigui que està al costat del Govern

València (urgent). — Es fals que la C. N. T. s'hagi posat a disposició del Govern. La veritat sobre això és que el Comitè ha pres cafè, copa i puro amb el senyor Negrín, i, naturalment, la conversa ha esdevingut cordialíssima.

València (urgentíssim). — No ha estat cafè, copa i puro el que ha pres el Comitè amb el senyor Negrín, sinó un legítim cafè exprés. Prou calúmnies dels agents del feixisme!

Fontanillejo de Abajo. — El Comitè C. N. T. d'aquesta col·lectivitat desautoritza el Comitè de València per haver permès l'escamoteig de la copa i el puro per part del Govern.

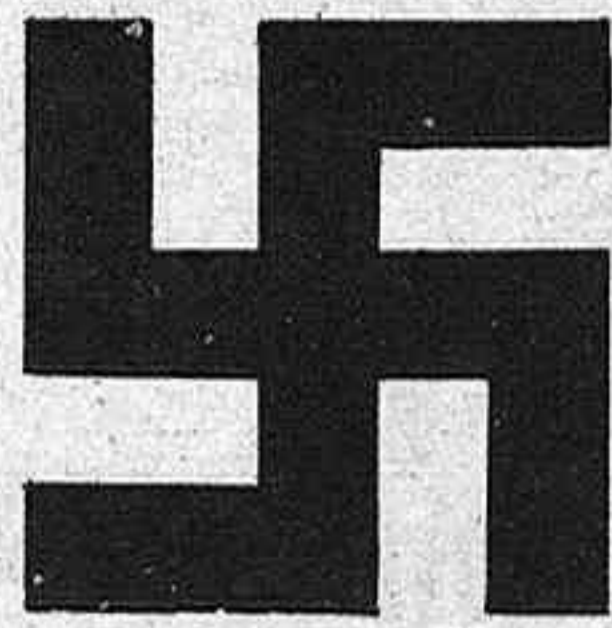
La col·laboració en aquestes condicions la considerem impossible.

Gonzalón del ex-Conde. — El Comitè d'aquesta semicollectivitat considera que un prudencial marge d'ajut al Govern no seria mal vist pel proletariat ibèric i més tenint en compte que es pot sondejar el Govern en el sentit d'assolir, almenys, cafè i copa. En això de la copa sí que serem intransigents; ens ha pujat al cap.

Cedrillos del Montanar. — El Comitè C. N. T. d'aquest municipi està al costat, al davant i darrera el Govern, sense cafè, sense copa i sense puro.

* * *

Llegits els anteriors telegrams, és fàcil deduir que efectivament la C. N. T. no està al costat del Govern i, per consegüent, l'ajudarà incondicionalment en tot i per tot.

R. I. P.

En Emili Mola i Vidal

General traïdor i «traganiños», destructor de Guernica, Munguía i Amorabieta constructor de la España «una», lacai dels invasors i metrallador d'estudiants
 Ha mort com ell matava, sense entrar a Madrid ni a Bilbao
 Ha pujat al Cel en avió alemany de bombardeig

Els qui el ploren: el borrarxo de Sevilla; l'invertit de Salamanca; el fanàtic de la camisa bruna, el foll de la camisa negra i el contrabandista «valiente»; els que ell creia que eren els seus fills, els amics, parents i coneguts, i els mateixos que l'han assassinat amb aquella alegria, us pregunuen una oració perquè no torni mai més

No s'admeten corones. Només lires i marcs.

Es convida a tothom per a celebrar-ho

El Mola ha muerto: ¡¡Viva el Mola!!

Les campanes de la Catedral toquen a mort: «¡Tolón! ¡tolón! ¡tolón!... ¡tolón!... ¡tolón!...» Trenta-quatre.

Volem dir que fins a trenta-quatre campanades.

La gent té ardents llàgrimes als ulls, negres crespons pengen per la ciutat... etc., etc. Què passa? Ah!... La nostra veu enronqueix en escriure aquestes ratlles.

Què diríeu que ha passat?

Doncs, no res més que el següent:

El següent: ¡Don Emilio Mola i Vidal ha mort!

Qui era el general Mola?

Aquesta pregunta haurà estat feta a moltes llars humils on el general era degudament apreciat per les seves dots de simpatia personal, per la seva bondat, per la seva cavallerositat i per una cosina germana que té a Pamplona, coses aquestes que adornaven el seu caràcter.

Malgrat que el general mai no havia usat cosmètic pels cabells, tenia molt bon cor.

La seva simpatia era querida de tots, encara que ningú no li havia posat pis.

Aquest bon Don Emilio havia arribat a general gràcies a les seves glorioses retirades al Marroc, i va culminar com formidable estratègia en la seva retirada a la Direcció general de Seguretat.

En aquella època va distingir-se per les grans batalles que va planejar i portat a cap contra «el populacho», com ell mateix deia.

Tots sabem la tendència de «el populacho».

Tan aviat un company «populachero» moria a conseqüència d'una conversa amb la

policia, les «turbas» organitzaven l'enterrament. I això era l'especialitat del nostre Don Emilio.

Enterrament que feia «el populacho», batalla que guanyava el general, deixant els carrers de Madrid sembrats de ciutadans de tercera classe. Adhuc, de vegades, les seves forces ferien els cadàvers i tot.

¡Don Emilio, Don Emilio; tienes nombre de mujer!

Aleshores també el nostre general estava adornat al front, al front del seu càrrec, d'una provada lleialtat. Vegi's, sinó, un paràgraf de la lletra que va enviar a Fermí Galán.

«Recuerde que nosotros, los militares, no nos debemos a una ni otra forma de Gobierno, sino a la Patria, y que los hombres y armas que la Nación nos ha confiado no debemos emplearlos más que en su defensa.»

I ell, conseqüent amb els seus principis expressats en aquestes línies, mai no havia «empleado los hombres y las armas más que en defensa de la Nación».

I aquest home de tan provada lleialtat que va guanyar la gran batalla de San Carlos, aquest home ha mort; ha mort com moren els valents, caient dels núvols.

Que Déu vos guard l'acullí al seu sil

* * *

Burgos. — Déu, efectivament, ha acollit Mola al seu si.

Déu havia pensat enviar-lo al Purgatori, però ha hagut de desistir perquè al Purgatori s'ha esgotat l'oli de ricí.

La Fira del Llibre Blanc... i ensems flotant

Compreu llibres però pagueu-los...
tant si plou com si no plou

Enguany s'ha venut molt el Llibre Blanc i la Guia de Ferrocarrils

NO ENS ESTA BE DIR-HO, PERO...

Nosaltres, prou que ho sabem que ni ens està bé ni ens convé dir als nostres escassos lectors: —Llegiu llibres!... Compreu llibres!... Regaleu llibres!...

A nosaltres també ens agrada veure i sentir i pensar i rememorar la cua i engrescar-nos i fer olla i francament no ens podem estar de fer córrer les consignes i de cridar ara que hi ha la Fira del Llibre: —Feu llibres! Compreu llibres i llegiu-los si en sabeu! i més encara nosaltres que tenim més esperit de sacrifici que ningú volem cridar i cridem:

—Tots els llibres al front i tots els tancs a la reraguarda!...

—No feu més tancs, si us plau, i pareu un xic per a comprar llibres!

LA CONSELLERIA D'AGRICULTURA S'APUNTA UN «TANTO»

Abans, quan això només era la Diada del Llibre, aquella era organitzada i controlada (quins temps aquells), per la Conselleria d'Agricultura i plovia indefectiblement...

Llavors la Conselleria d'Agricultura va veure clarament que la cosa convenia aprofitar-la per a la major fertilitat dels nostres camps i per a combatre els estralls de l'ajut que val a dir que com a tals estralls no podien compararse amb altres calamitats que ara pateixen els nostres camps i les vinyes, dels altres.

Es per això que la vella Diada del Llibre s'ha convertit ara en la Fira del Llibre, que ve a ésser una diada tanmateix, però amb la diferència que ara aquesta diada dura

quatre dies i la pluja és més llarga y més beneficiosa per als conreadors...

Aquesta diada dels tres dies fóra més ben definida que amb el nom de Fira amb el de Zoco que empren els moros salvadors d'Espanya, per la gran diversitat del mal gust que presideix normalment les múltiples instal·lacions que fan més nosa als carrers que les barricades.

Cal, doncs, felicitar cordialment la Conselleria d'Agricultura i Proveïments que ens ha proveït de llibres i d'aigua en quantitat suficient per a fer la felicitat dels conreadors del camp i els conreadors no menys nombrosos del camp de la literatura collectivitzada i tal.

L'ANIMACIO

La Fira ha estat animadíssima i la gent s'ha comportat cultament, donant proves de què no li fa falta llegir més per a ésser culta i sàvia.

S'ha fet remarcar molt el fet que davant de les falles de venda de llibres no s'hagi format ni una sola cua, la qual cosa demostra que hi ha llibres per tothom i que la Conselleria d'Agricultura i Proveïments de llibres vetlla perquè la fam de saber no pugui deixar-se sentir com un estrall més de la Guerra.

També ha estat comentat molt favorablement el fet que no hagi estat robat cap camió carregat de sacs de llibres, cosa que diu ben clarament que hi ha normalitat i que la Conselleria fa la distribució de la teca per a llegir sense veure pestor-

bada pels incontrolats la seva tasca transcendental i suggestiva.

ELS LLIBRES QUE ES VENEN MES

Sentim un xic de vergonya d'aver-ho de dir, però com que ens demem a la veritat, no ho podem amagar als nostres lectors.

Els llibres que es venen més són els llibres petits o sigui els llibrets, i d'aquests són preferits els de paper de fumar...

També, i per tal d'aprofitar la rebaixa del 10 per 100 que es fa aquests dies, hi ha hagut moltíssima gent que ha comprat la guia dels ferrocarrils i altres guies menys honestes, per bé que no menys necessàries.

També s'han venut molts blocs de calendari i molt especialment calendaris de pagès que contenen molts elements elementals per a coneixement dels profans que integren els nous comitès de collectivització de les collites.

Hom espera que amb aquest motiu les collites seran venudes enguany a molt bon preu.

NOVETATS BIBLIOGRAFQUES

Però nosaltres volem parlar de les novetats, dels llibres que es venen menys.

Veritables barricades de llibres d'autors incompresos o incontrolats per la comprensió que perseverant en la seva tenacitat segueixen fent llibres i llibres grossos i llibres petits destinats a la gent que sap lle-

gir, però que no els vol llegir aquella gent que Demòstenes definia anomenant-la els analfabets voluntaris.

Aquesta llista bibliogràfica de tan suggestiva novetat no ens sabriem estar de publicar-la. Vegeu els títols i els autors i penseu-vos-hi.

«Estructuremos la estructura», de J. Porqueras; «Invoquemos el espíritu periférico de la Economía joven», del mateix autor; «El camarada Calvet o el estajanovismo económico», del mateix autor; «Quiere ser usted el barbero de sí mismo?», d'autor desconegut; «Ateme usted estas cadenas», edició clandestina de P. O. U. M.; «Contes de Nins», fulletó de «La Batalla»; «Els estrets del front», d'Enric Manobens; «Hola, camarada Obús», de Màximo Silvio; «¿Quiere usted tener tranvia propio?»; manuals «La conquista del pan a cinco reales el kilo», d'autor desconegut; «El día de mañana nadie lo ha visto», del mateix autor; «¿Quiere usted ser francicida en ocho días?», manual del comitè; «El manejo de la bomba», del mateix autor; «Cómo se hace un tanque», del mateix autor; «El idiota de Homero», de Gonçal de Reparaz; «¿Queréis que os gane la guerra en ocho días?», del mateix autor; «Y me despierto llorando», fandangillo del mateix autor; «La palidez de los espiroquetos i la música de Mozart», del doctor Martí Blasco Ibáñez; «Colectivizamos la blenorragia», manual apócrif; «No peguéis a las mujeres de la vía, que pueden ser nuestras madres», del mateix autor; «Cuando yo era amigo de Sanjurjo», d'Ezequiel Endérez; «Los amigos de mi mujer»,

de Santiago Alba; «Para conservar las armas largas», de Torres Quevedo; «Cómo hubiera tomado yo Madrid», per Francesc Franco; «¿Ha traít Companys?», de Jaume Miravittles; «Història de Sant Elies», de mossèn Cardona; «Soy un fugitivo», de Cánovas Cervantes; «Jesús que torna», de Jordi Arquer; «Mein Kampf», de J. G. Gorkin; «Paseos y Jardines de la Rabassada», de Rubió i Lluch; «Catalans a París», de Puig i Ferrater; «Mis observaciones sobre la cebolla y la sopa de ajo», de Marañón; «Aventuras de una péseta en plata», de Julio Camba; «Flechas de Paris», de Th.; «Hablo yo o pasa un carro», del mateix autor; «¿Se marea usted o qué...?», del mateix autor; «No tenim un pa a la post», de J. Terradelles; «La Generalitat al alcance de todos», manual d'autor desconegut; «La historia de los demás contada por mí mismo», de Cánovas Cervantes; «Toryo, pásame usted el río», de J. Balius; «El arte de matar niños», obra póstuma de Mola; «De cómo fui diputado por Barcelona», de Ramon Franco; «Autocontrolémonos nosotros mismos», de F. Urales; «Desnudemos a la burguesía», fulletó de «Pentalía»; «La Torrassa al lado del Gobierno», edició popular apócrifa; «Cómo me hice de la C. N. T.», memòries d'un taxista; «Por qué me di de baja de la U. G. T.», memòries d'un còmic; «Cómo me hicieron de la sindical hermana», memòries d'un obrer del port; «Conchita o la Buena Cocinera», d'Agustí Piracés; «La leyenda del beso», de J. Garcia Oliver, música de Soutullo i Vert; «La que se

va a armar», edició relligada dels Bans del desarmament.

EL LLIBRE BLANC

Hom esperava que el llibre de més èxit de la Fira fóra el Llibre Blanc, però a causa de la pluja el Llibre Blanc s'ha mullat de tal manera que ha estat impossible de treure'n cap profit.

Després, com que havia passat per la censura, era blanc del tot i havia perdut molt interès.

LA INAUGURACIO OFICIAL

A l'hora prevista, i enviat d'una xardorosa animació, fou inaugurada oficialment la Primera Fira del Llibre Blanc i ensems flotant.

El fet fou senzill; i ocorregué de la següent manera:

A l'hora assenyalada per les autoritats i els organitzadors el senyor Adrià Gual telefonà dient que ja venia.

Sobtadament caigué un xàfec que encara continua i la Fira quedà oficialment inaugurada.

PERE GALLARI

Nota de la R.—A darrera hora ens comuniquen que les autoritats i els invitats han estat invitats pel Comitè Organitzador de la Fira del Llibre a ca'n Llibre a uns ous passats per aigua i un cock-tail de circumstàncies.

INFORMACIO ESTRANGERA

Optimisme a Londres

Londres, 8. — Un cop apaivagat el ressò de la darrera canonada disparada pels alemanys sobre la població civil d'Almeria com a represàlia contra el bombardeig del «Deutschland», ha començat a sentir-se a Londres un mal dissimulat optimisme que permet considerar com a acabades les represàlies.

Hom suposa, amb aquella proverbial lò-

La cosina de l'agressor

Londres, 7. — Ha passat sobtadament l'etapa que podríem dir-ne de l'optimisme oficial per a deixar pas a les negociacions i al regateig, que sempre és desagradable, a desgrat que un dels regatejadors estigui disposat a no regatejar i a deixar-se prendre tot allò que se li demani ben demanat.

Hom sap que a Alemanya i Itàlia s'han posat d'acord per a partir per l'eix (Roma-Berlín) la sana intenció de les grans democràcies d'arranjar les qüestions per les bones i sense posar-se pedres al fetge, encara que sigui necessari deixar posar obusos a les poblacions civils.

Els dictadors d'Europa els han vist venir, als grans pacifistes de les enormes democràcies, i fan el viu amb la pacífica intenció de treure tot el tot partit possible de l'adollonament del pròxim.

Hom remarca amb poca insistència certament el fet que els vaixells de guerra alemanys hagin bombardejat, a bandera desplegada, la ciutat d'Almeria sense previ avís i prenent una iniciativa que si hagués estat oportunament exposada al Comitè de Londres tot fa suposar que no hauria trobat obstacles de cap mena i, en canvi, hauria fet que el fet hagués estat absolutament legal i dintre les normes estrictes del més puríssim Dret Internacional.

A propòsit de tot això hom parla insistentment que caldrà de totes passades donar la prima a l'agressor que s'acostuma a donar en casos semblants, a fi que l'agressor no sigui dolent i no agredeixi.

La cosina o la prima de l'agressor es considera indeclinable i farà possible assegurar que els torpediners alemanys i italians un cop acostumats a cobrar el «barato» no tornaran a bombardejar cap població civil sense avisar prèviament i a títol de requisit protocolari les altres potències, encara que només sigui perquè puguin llogar-hi cadires i treure una part de la prima que cada vegada s'haurà de pagar sense tant de regateig i tanta punyeta.

Això serà més barat i farà guanyar temps, i per tant, farà que la guerra s'acabi més aviat, ja que la destrucció total de totes les poblacions civils de tot el món s'abreujarà notablement amb aquestes normes expeditives i eminentment pacifistes.

gica britànica que permet arranjar-ho tot en aquest món, que després de la darrera canonada no se'n sentirà cap més, car aleshores la darrera no fóra la darrera.

Per si de cas, la diplomàcia ja ha previst prudentment que per a romandre més segurs caldria oferir alguna compensació als agressors pel gran sacrifici que els ha costat agredir, i s'ha pensat i tot donar-los garanties, que no es tornaran a veure obligats a agredir a canonades sense avís previ cap altra població civil, cosa que ara s'ha vist ben clar que els ve molt a repèl.

Hom preveu tanmateix que les potències agressores que s'han vist obligades a retirar-se del Control marítim i del Comitè de la no intervenció, és possible que es repensin i tornin, ja que quan fóra impossible que tornessin seria en el cas que no s'haguessin retirat.

Hom preveu que tot s'arranjarà menys els estralls i les víctimes causades a la població civil d'Almeria, per bé que donant per descomptat que aquesta població civil ja està feta a aquestes calamitats, la cosa no té gran importància.

Ara el que es tracta és d'assegurar-se que aquestes coses no passaran de moment ni a París ni a Londres, i amb això ja en tenim ben bé prou.

D'aquí neixen les veritables causes d'aquest desenfrenat optimisme de la diplomàcia internacional.

L'activitat diplomàtica de Roosevelt i la llei de la Neutralitat

Xicago, 6. — Un cop apaivagat el ressò de la darrera canonada disparada pels alemanys sobre la població d'Almeria i ben cerciorat tothom que de moment es tractava veritablement de la darrera s'ha desplegat una dinàmica activitat diplomàtica a la Casa Blanca, on tothom estava llegint el «Llibre Blanc» i ha hagut de deixar la lectura per a sospesar els fets consumats i posar mans a l'obra per a arranjar alguna coseta que pugui cobrir les aparences.

Hom ha començat per fer córrer que serien aplicades als agressors les terribles mesures que preveu la darrera llei de la Neutralitat que Déu n'hi do.

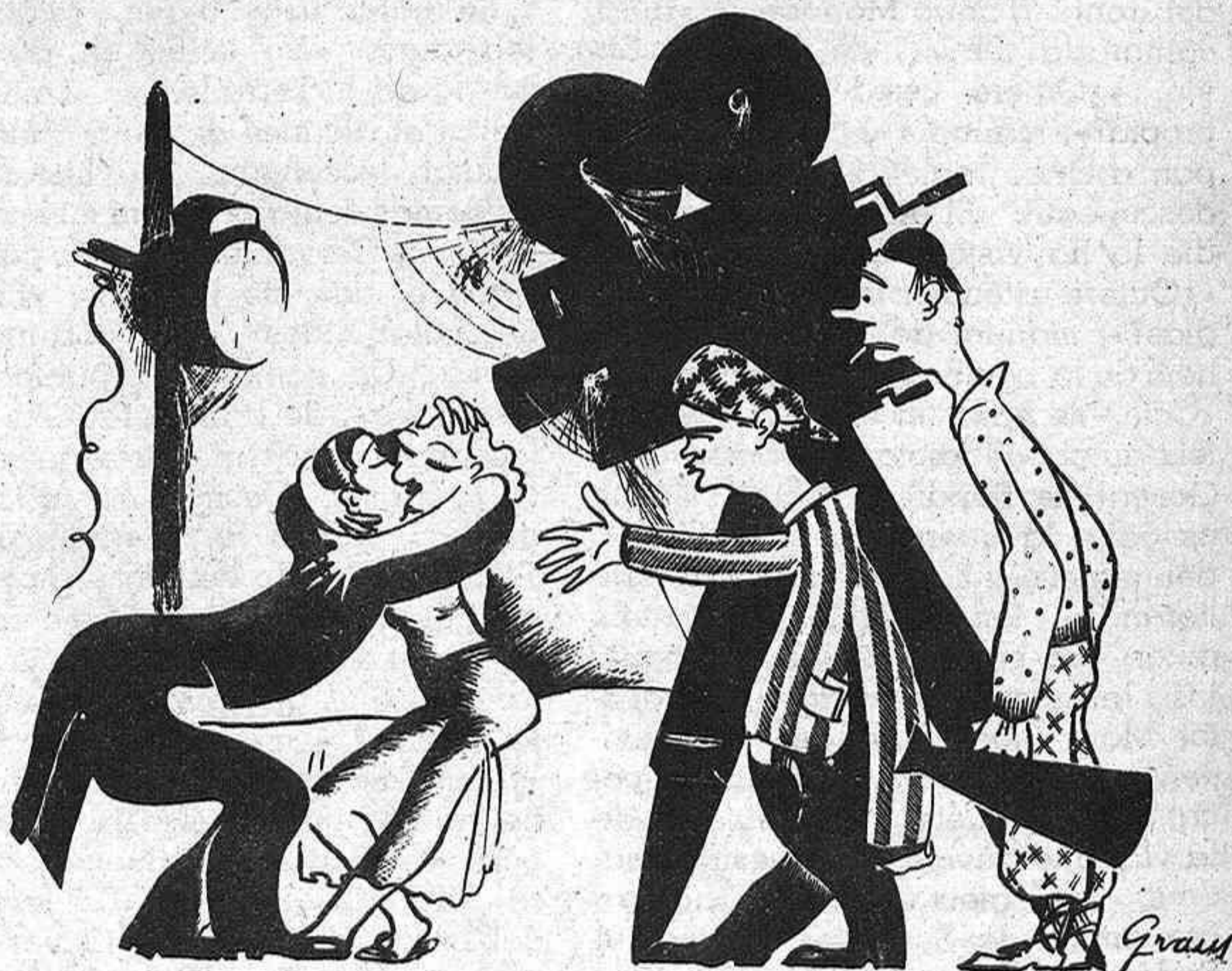
Després, més asserenats els esperits, hom s'ha repensat i ha deduït lògicament que si els agressors, per a ésser-ho, deixen d'ésser neutrals no és just aplicar-los la susdita llei de la Neutralitat, i tothom ha quedat content i satisfet.

El President Roosevelt ha passat la nit telefonant a tots els indrets del món i Cordell Hull fa tres nits que no acluca l'Hull vigilant el que pugui passar i estant-se al «tanto» com aquell català del conte...

Després, el temps ha demostrat que si transcorren dues hores sense que Alemanya

El proletariado ibérico dice:

MAS PAN Y MENOS PANCARTAS

ELS CONFLICTES SOCIALS DE HOLLYWOOD

—Ja fa vuit dies que estan així. S'han declarat en vaga de llavis caiguts.

Les respostes de les plutocràcies agressores

Londres, 6. — Fins els més rebecs s'estan convenent ràpidament davant les respostes de les grans plutocràcies autàrquiques, que encara no s'han rebut, que els grans autarkes es proposen aprofitar la casual agressió dels agressors per a atacar el pacte franco-soviètic i que no arribi almenys a convertir-se en pacte anglo-franco-turco-belgo-soviètic.

Hom fa coincidir la tardana resposta dels estats agressors a l'enquesta anglesa coneguda ja per l'enquesta de la por, amb la desenfrenada campanya doble que la premsa alemanya i la italiana han desfermat contra el comunisme anglès i contra la democràcia de la U. R. S. S. i de França.

Hom, però, no bada i els anglesos que mai no han sortit perdent de cap regateig històric, estan disposats a afluixar tal com calgui per tal de no afluixar gens ni mica o almenys per tal de fer veure que no afluixen.

Els estats agressors demanen una aliança absoluta amb totes les potències que fan el Control per tal que quan ells creguin convenient tornar a torpedinar una ciutat civil espanyola no hagin de suportar ells tots sols tota la despesa i tot el sacrifici moral que el fet implica.

La demanda no pot ésser més justa; no-més és poc viable pel fet que ja se sap que Rússia, com fa sempre, posarà tota mena d'obstacles a aquesta solució tan cordial i tan ben trobada que faria inexhaurible la pau del món, encara que fos només a tot el món menys a Espanya.

Els russos no les volen comprendre aquestes coses i aquestes raons tan poderoses d'Estat, i amb aquesta incomprensió agressiva, estan fent-se responsables als ulls del món i culpables davant la història de tot el que està passant i del que encara passarà si als pobres autarkes agressors no se'ls dona una poma per a la set i una satisfacció per a la seva política interior tan crebantada per la política intervencionista del Komintern.

torni a fer cap altra salvatjada, és que no és tan salvatge com fan córrer els agents provocadors.

Hom afegeix que potser tampoc no són molt aliens al que ha passat els trotskistes del P. O. U. M., i la cosa ha anat minvant en la seva intensitat tràgica.

Finalment, tot ha quedat com estava i la normalitat s'ha restablert sense necessitat de proferir més canonades.

Hom es felicita perquè el fet representa un triomf indiscutible de la diplomàcia dels Estats Units, que per altra banda no es mostren disposats a deixar-se arrossegar per ningú ni per res a una nova conflagració mundial per a no ésser menys prudent ni menys pacifista que les grans democràcies europees.

Els municipalitzadors són una gent sense entranyes ni principis. Només els animen les ganes de fer la guita i d'esgarriar els negocis dels pobres nou-rics de la revolució.

A LA FI ES TROBA LA SOLUCIO

Londres, 5. — Contra tot el que semblava s'han esbandit sobtadament els mals averanys i ha estat trobada, després de grans i esforçats treballs, la solució salvadora que donarà satisfacció a tothom i farà possible que la pau del món duri almenys una setmana més.

La diplomàcia anglesa, d'un tret ha matat no se sap quants pardals, car ensems que ha salvat el Comitè de la no Intervenció, ha salvat el Control Marítim i ha salvat el que val més que tot: l'honor de la Societat de les Nacions, que no agredeix ningú ni encara que sigui agressor.

Es tracta d'una senzilla fórmula de procediment que farà que tot quedi tal com estava i que les agressions de països aliens al problema espanyol siguin impossibles d'una vegada per sempre més.

D'ara endavant, quan un torpediner alemany o de qualsevolga altre país li vinguin ganes de bombardejar alguna població civil espanyola, podrà fer-ho si li plau, però no podrà fer-ho de cap de les maneres amb la bandera desplegada, sota pena de considerar-se obligat a rebre... la prima establerta d'un cop per sempre, a l'agressor.

La solució ha costat, però s'ha trobat i la pau del món s'ha salvat un cop més.

Hi ha un entusiasme indescriptible...!

— Què els passa?
— Es que han perdut el control.

Atenció, caps de casa!

«Ultima Hora» del dimarts publicava la següent notícia:

«La policia s'ha incautat d'una caserna de les Patrulles del P. O. U. M.

Han estat trobades algunes armes i s'han practicat sis detencions

La policia s'ha incautat de l'ex-convent del carrer de Vilamajor, 5, de Sarrià, en el qual hi havia una caserna de les patrulles del P.O.U.M. Ha procedit a la detenció de Francesc Vidal López, Ampar Giménez Anguita, Francesc Emmanuel López, Enric Cervantes Royos, Joan Vicente Márquez, Felip Muñoz Garcia i Francesc Monterde Guillem, els quals es trobaven a l'esmentat local.

La detenció ha estat deguda que en un escorcoll portat a cap a l'esmentat edifici han trobat tres fusells, una bomba, dos revòlvers, una regular quantitat de cartutxos i de municions per a fusell, diversos parallamps i forces gramofons».

No sabem que per a l'ús de parallamps es necessités permís d'arma, però fins a cert punt ho trobem necessari. El que ens sembla exagerat és que es detingui gent per la finança il·lícita de gramofons. Ja cal que vigilin els pares de família!

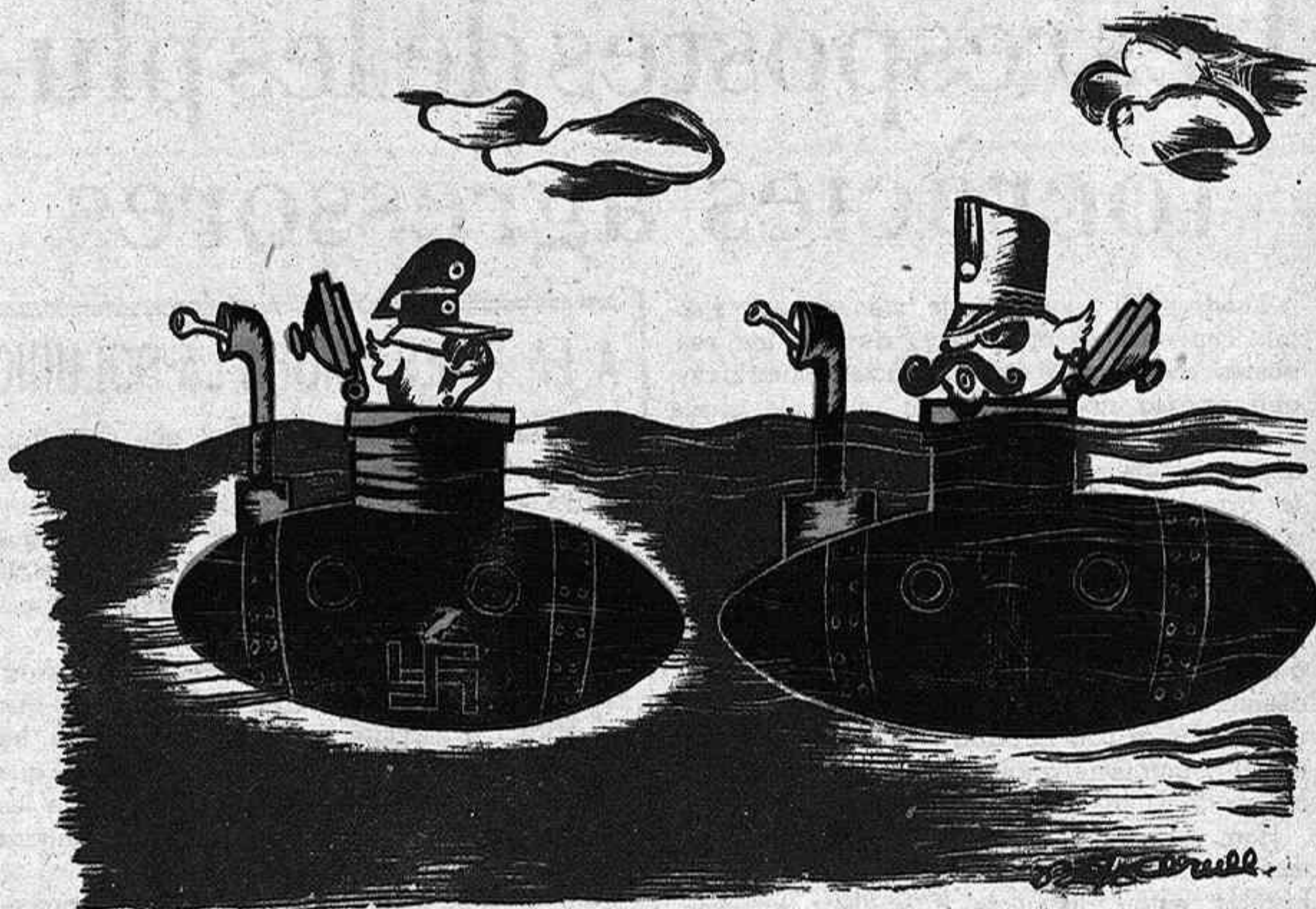
ESPECTACLES

TEATRES:

«La taverna dels valents».
 «Las de Villadiego».
 «Jugar con fuego».

CINEMES:

«La venganza del microbio», pel P. O. U. M.
 «Eden rústico».
 «Juego de pillos».
 «El mundo es nuestro» (encara no).
 «Metiéndolos en cintura».
 «Adiós a las armas».
 «La máscara del otro», per Gorkin.
 «El... es ella», per M.ª Teresa Andrade.
 «La caza es seria».

— I ara què farem?
 — No ho sé pas. Estem amb aigua fins al coll.

Els grans espectacles públics

CINEMA

"Deseo"

En aquest film veiem a la Marlene Dietrich que, llurant-se al més boig incontrolament, es dedica a robar joies i automòbils. Això, naturalment, és una cosa peculiar de tots els incontrolats. Fins que es troben amb un Gary Cooper.

Aquest xicot fa una demostració pràctica de com s'ha de desarmar a la gent, que nosaltres recomanem al Consell de la Generalitat per tal que l'apliqui al desarmament de la rera guarda. És un procediment que fa molt bonic.

El lladre, armat amb una pistola, apunta a Gary Cooper; tots dos estan asseguts a la taula, l'un enfront d'altre.

Suposem per un instant que el lladre armat és la rera guarda armada, i que Gary Cooper sigui el Consell de la Generalitat.

Gary Cooper, davant el perill, no perd la serenitat, o sigui, el Consell de la Generalitat no perd la serenitat, allarga una cama sota la taula i clava una puntada de peu al lladre armat, o sigui a la rera guarda armada, amb tal habilitat que el desarma immediatament, i a més, l'apallissa convenientment.

Ara bé: si el Consell de la Generalitat no reuneix a la taula de menjar a tota la rera guarda armada, ni té tampoc les cames tan llargues com en Gary Cooper el procediment pot fallar.

Per altra part, si en Gary Cooper fa aquestes coses tan audacioses és perquè està enamorat de la Marlene Dietrich.

Està enamorat de la Marlene el Consell de la Generalitat?

Si no és així, desconfiem de l'èxit de qualsevol temptativa de desarmament de la rera guarda. A més, el Gary Cooper es casa finalment amb la Marlene.

Farà el mateix el Consell de la Generalitat? Es casarà amb la Marlene?

Desconfiem que sigui així; i ho lamentem. El desarmament de la rera guarda depèn d'això.

Quan els burgesos s'enriquien i feien els grans negocis, tots callàvem com uns murrís. ¿Per què volem evitar, ara, que la Confederació es faci un reconet i es procuri un retir per la vellesa? Abaix els municipalitzadors!

EL NEGOCI DE LA LLET

— Si ens volen col·lectivitzar, plantarem cara.
 — Sí. I donarem el pit.

EDITORIAL MOMENTS

Que passa — està passant — a casa nostra — la de tots — que tothom està distret?

Uns i altres han tardat — millor, baden — i tots es pensen que Catalunya són ells.

Això ens recorda una anècdota.

Un dia, una personalitat visitava un manicomi — casa de reclusió. — Es passejava pel jardí i se li acosta un home correcte, pulcre, amb aspecte de sanitari, que se li ofereix per ensenyar-li les dependències de la casa i totes les coses notables.

Ho seguiren tot, i l'acompanyant explicava la mania de cada malalt — el seu grau de bogeria. —

L'acompanyant tenia una conversa agradable i culta.

Finalment s'aturaren davant d'un alienat — boig — i l'home amb aspecte de sanitari, digué:

—Aquest es pensa ésser Napoleó I.

Pausa.

—Es el més boig de tots.

Pausa.

—Perqué heu de saber que Napoleó I sóc jo!!

I l'acompanyant es posà el barret de gairell i es col·locà una mà damunt la panxa — ventre — i una altra al dors — esquena.

Quina formidable llicó!

Perqué nosaltres — ara i sempre — direm: "No sigueu tanoques! No ho digueu que sou Catalunya!"

Perqué Catalunya som nosaltres!!!

Ara ho diem a les bones.

Peró el poble ja s'està cansant.

I un dia exigirem. Perqué podem exigir.

I aleshores caigui qui caigui.

I al qui caigui, Déu l'ajut — qui gemega, ja ha rebut. —

Potser — segur — ja és hora que els nacionalistes obcecats — millor, entabanats — pel marxisme facin acte de contrició.

I retornin als nostres rengles.

Feu-ho. Tots plegats, estarem més acompanyats.

Fets diversos

—Quan passava pel passeig de Colom, uns coneguts han furtat una pipa i una lupa a Lúcia Solapa i Tirona, veïna de Martorell, de 28 anys, ulls blaus i mirada perduda.

—Quan s'estava prenent el té a la "Maison Dorée" el jove Nicasi Bordeta i Pironga, de 18 anys, ha passat una noia i li ha robat el cor. La noia s'ha fet escàpola.

—En un bar del carrer de la Cadeneta, dos individus disfraçats d'oculista s'han ballat. El primer ha agredit el segon amb un tamboret de "Madera Socializada" i li ha trencat la memòria.

—El president de la Audiència prega que li sigui retornada la bicicleta que uns desconeguts li furtaren de la porta del Palau de Justicia.

—Del seu domicili del carrer de Sants, ha desaparegut Pita Vareta i Coll. El seu marit ens prega que preguem que hom no la cerqui.

Els companys de "Solidaridad Obrera" em dediquen una nota agra, immerescuda, dictada per la incomprensió. Jo no els contestaré, per no donar a la polèmica una derivació personal, però encarregaré a un seudònim que els contesti des de les pàgines de dins.

Aquí, tot el que ens passa és que els homes són vils, impurs i interessats. La flama de l'ideal no els abranda i per això van fent com aquells qui res. No senten la impalpable pujança de l'esperit, que ens eleva per damunt de la primera capa atmosfèrica i ens fa sentir la carícia de la tònica damunt la pell i la rosa de l'arpa eòlica als dits.

S'arrossequen de nassos a terra, pel fang de l'abjuració i de la matèria vil, com si fossin uns cucs de mena fina, uns cucs de segona. No volen fer l'esforç de desprendre's del llast de llur crisàlida i volar, éter enllà, cap al vedat de les idees, la caça de les quals no està pas interdicta per als caçadors seleccionats.

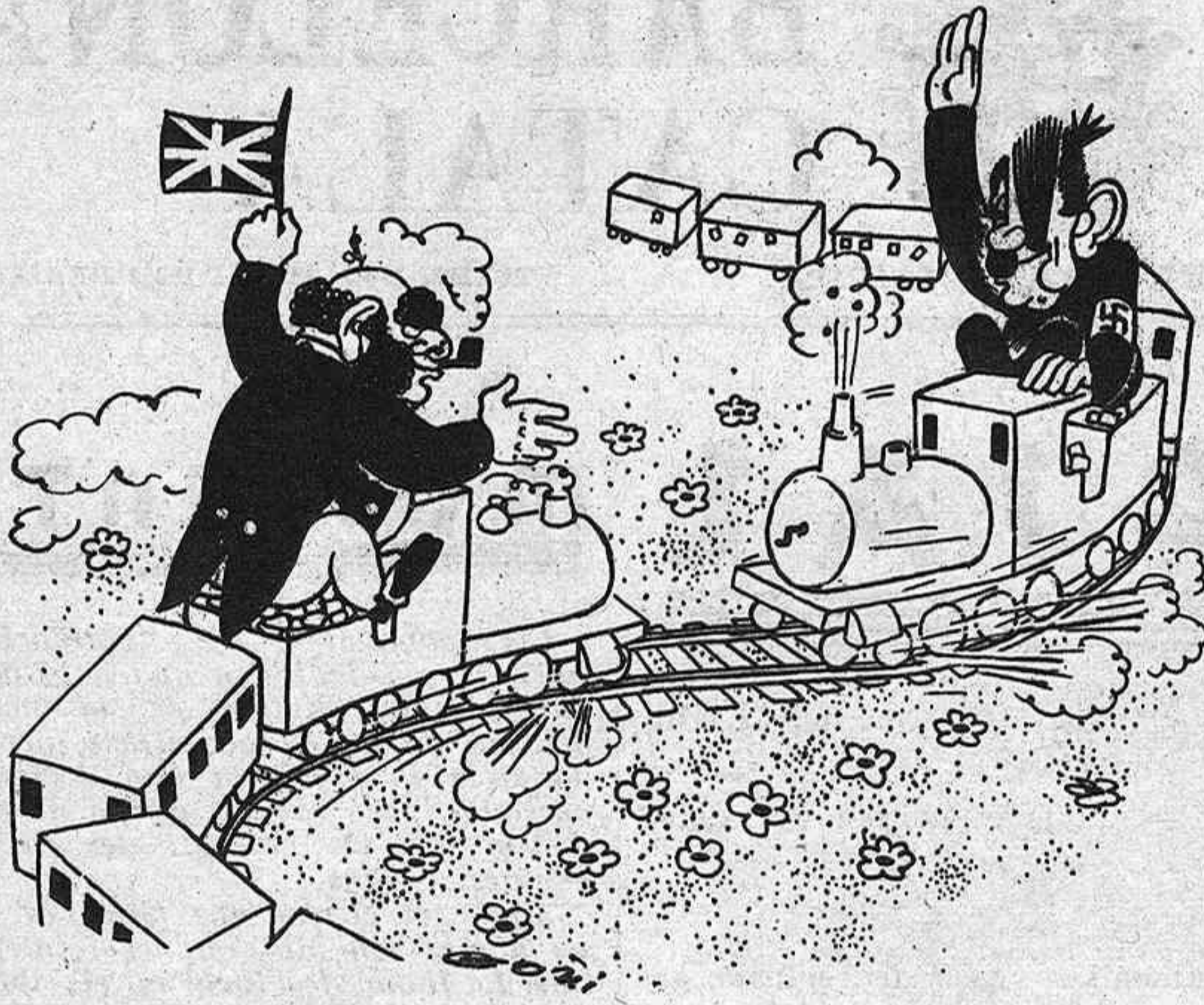
La puresa ens ha de salvar a tots. Es la panacea universal, el "curalotodu". Si netegem la nostra ànima d'impureses, ens elevarem d'aquesta terra pecadora i treurem el nas endins dels límits marcats per la divinitat més alta i més il·luminada.

Catalunya mereix aquest esforç. Penseu-hi: Catalunya, la bella, la divina, la clara, la bona, la dolça, la mare de tots, el nostre amor, la nostra esperança, la nina dels nostres ulls, la pàtria més ben deixada i més arrodonada del món i el país que té el llombrigo més formós: la Plaça de Catalunya.

La Nació Catalana espera molt de nosaltres. De nosaltres depèn que no hagi d'esperar-se asseguda.

Manuel Atuellés

Llegiu
cada dia
L'últim romàntic
novel·la de
JOAN CORNUDELLA

L'APROPAMENT ANGLO - ALEMANY

que resulta que ara les Tiretes de Goma més aviat escassegen, decidirem finalment refusar aquesta idea de trencar coses, i en pensarem un en el qual hi havia el retrat del Secretari General de l'Agrupació, amb un barret de llana i una escopeta, i tot de filferros que que figuraven aquestes coses de la guerra per fer entrebancar soldats. El secretari tindria la boca oberta i diria: "La Agrupación de Consumidores de Tiritas de Goma Para Llevar Bien Cerrados Los Libros, elabora el mañana por la mañana." Això tampoc no ens va agradar, en vista del qual un afiliat va presentar un projecte on hi havia els socis de l'Agrupació de perfil i un rètol que deia: "Un agrupado: Un héroe. Dos agrupados: Dos héroes. Etc., etc."

Finalment resulta que no ens entenem i res no ens agrada. Com a darrer recurs se'ns ha ocorregut escriure-us per tal que ens illumineu amb la llum de la vostra saviesa.

Agraint-vos a la bestreta la vostra gentil gentilesa, us envia una salutació anarquista ibèrica,

Pius Pinteta i Bombolla
Secretari de Publicitat de
l'A. C. T. G. LL. B. T.

A Catalunya encara hi ha gent que parla i escriu en català. Els haurem de collectivitzar.

va, això d'editar un cartell, i ara resulta que no sabem per on començar.

De primer, se'ns va ocórrer fer-ne un amb el retrat del president de l'Agrupació, trencant una cadena i fent cara de bleda, però el Tresorer ens va demostrar que no hi tenim res a veure amb les cadenes i que el que calia era fer el president trencant una Tireta de Goma. Com

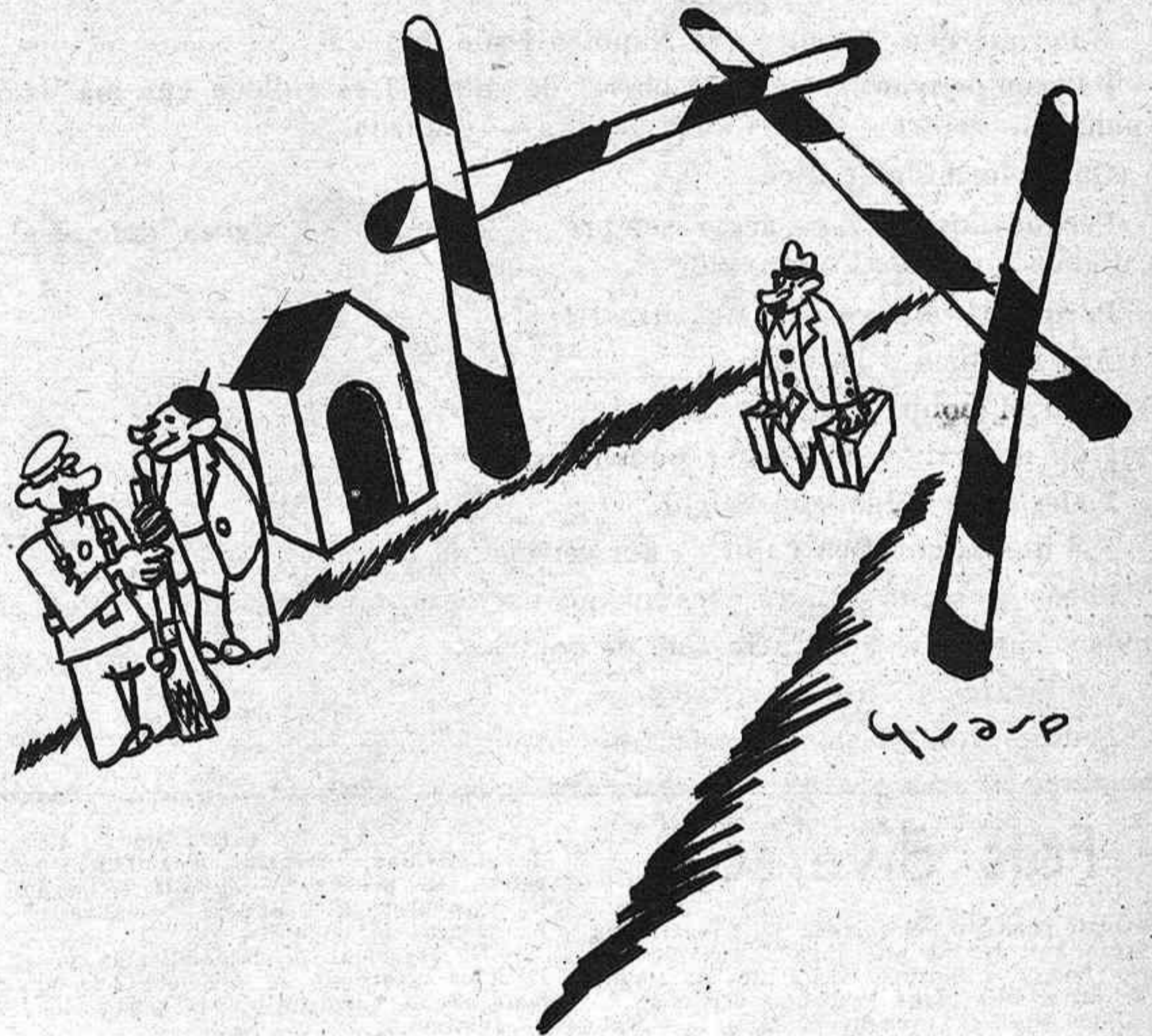
Aquesta secció de «l'Esquella» pertany exclusivament al lector del setmanari. Ací és el dipòsit dels plans, queixes i similars que el nostre client té necessitat d'evacuar. «La Camisa d'Onze Vares» acollirà amorosament, setmana darrera setmana, totes les notes que ens siguin trameses en català i sense gaires faltes d'ortografia i de lèxic, referents sobretot a anomalies, barbaritats, obscenitats i coses semblants observades pels carrers de la Barcelona dels nostres pecats. No serà, aquesta secció un pou de literatura o de profunditats. Cal que el lector escrigui viu, curt i substanciós.

Estimat Director vostre i de la Causa: Us escric jo, aquest que sotasigna, però no pas en nom propi, no. Us escric en nom de l'"Agrupació de Consumidors de Tiretes de Goma per Portar els Llibres Ben Tancats".

Nosaltres, aquesta Agrupació, no som pas d'aquestes que s'han fundat després del 19 de juliol, per a "medrar" i fer el viu. Som d'abans, nosaltres.

Doncs bé, vet ací que, veient que tot-hom fa cartells i dona la seva mica d'empenya per a guanyar la guerra, hem dit: "Ep, nois! I nosaltres, què hem de fer?"

I hem decidit editar un cartell, també, perquè en acabat no ens vinguin amb romansos. Però tan fàcil que sembla-

— I ara aquest, com sabeu si se'n va o si s'entorna?
— L'hi sospeço les maletes.

LA COL·LECTIVITZACIÓ DE LA SETMANA

El cartell dels "Colchoneros colectivizados"

Una queixa de la «Sociedad de Padres de familia» al Governador Civil de la Província.

En tots els temps s'ha parlat d'immoralitats públiques, però francament fins arribar al punt que hem arribat, això mai!

¿Quan s'ha vist pels carrers d'una urbs com Barcelona, uns cartells enganxats com els que ara ens mostren descaradament i vergonyosament, aquesta anomenada, Col·lectivitat de «Colchoneros»? ¿Es que els tendres infants han de conèixer ja des d'ara totes les utilitats del matalàs? ¿Es que llibertat vol dir llibertinatge? ¿O és que els revolucionaris, per grans que siguem, no tenim «pudor»?

Era abans d'ahir al migdia quan sorprenérem una comissió de senyors (hem dit senyors, sí: ¿què hi ha?...) entrant al vell edifici de la Plaça de Palau (que ara no ens recordem com en diuen). Aquests senyors vestien tots de negre i feien cara d'enfadats. Anaven a visitar el Governador Civil de la Província. Un secretari —dels molts que hi ha— els digué que el Governador feia uns tres anys i mig que havia hagut de marxar,

però que si volien quelcom ja li enviarien a dir. Prengué la paraula el President d'a-

quella «Sociedad de Padres de familia», que al mateix temps portava la representació de les «Damas de la Doctrina»:

—No pot permetre's de cap manera que segueixin exposats a la «vindicta» pública aquests cartells escandalosos. Per molt col·lectivitzats que estiguin els matalassers no tenen cap dret a ensenyar porqueries a les criatures. Quina claredat d'expressió! Un matalàs i al seu dessota uns lemes: DOLOR, FELICIDAD, GUERRA, ASSISTENCIA SOCIAL...

—Es poc seriós —exclamà un tercer—. «Dolor», i després del «Dolor», amb un matalàs al costat això de «Felicidad»... La mainada d'avui dia sap sobradament per què serveixen, els matalassos...

Pel que es refereix a les «Dames» tenen el criteri que el cartell és una provocació. «Els matalassos —diuen elles— serveixen per quelcom més important que per estar doblegats en un cartell...»

Entesos. La indignació d'elles és molt justa.

DISPENSI

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT
ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETALLS PER PROGRAMES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mil-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

CONSULTORI MEDIC

DEL

Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES
SÍFILIS I PELL

...

De 11 a 1, i de 5 a 7
Festius de 11 a 1

PREUS ECONÒMICS

Tallers, 29, entressol

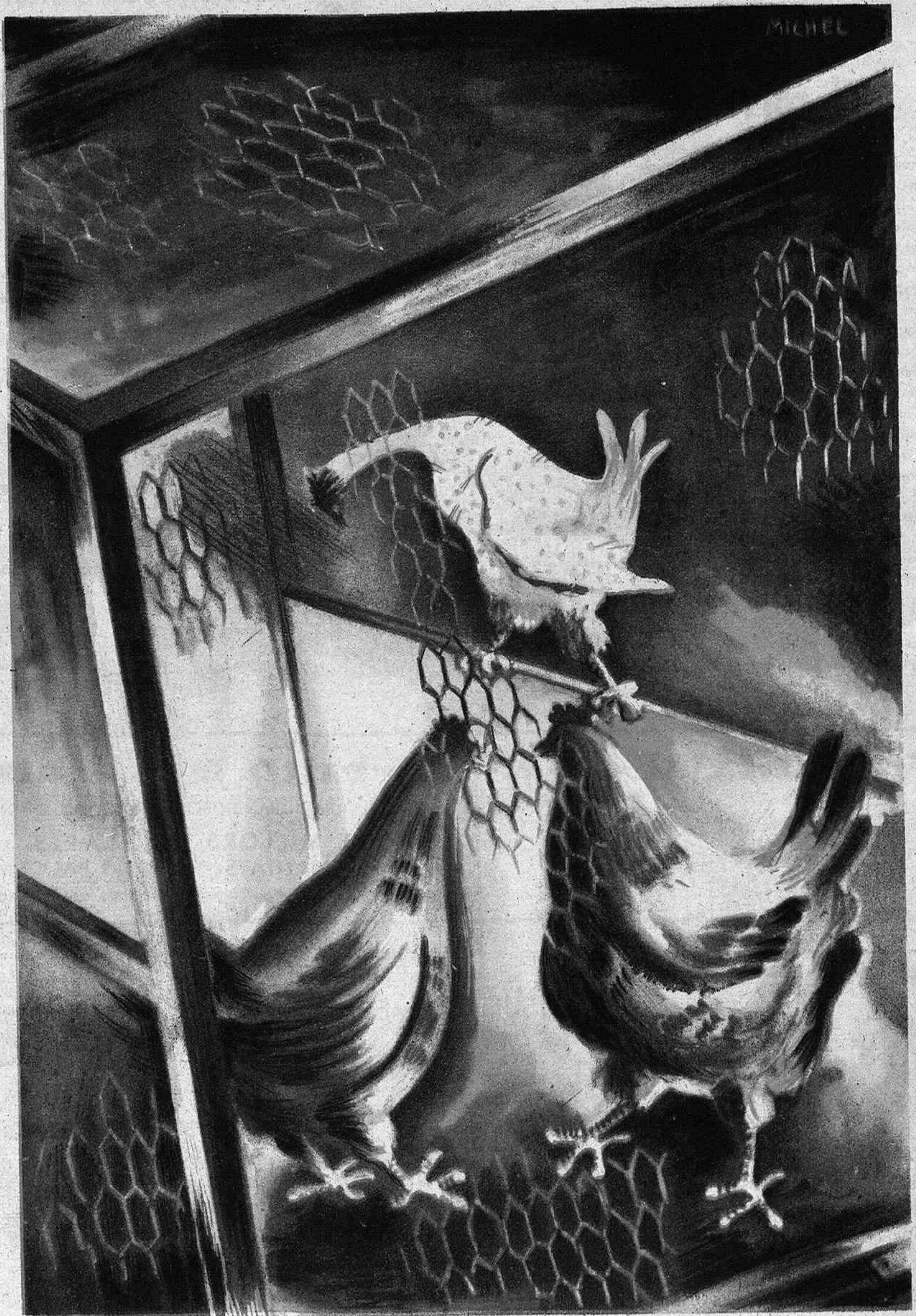
RADIO SATURNO

Empresa Col·lectivitzada

COLONIAL - EMERSON
FABRICACIÓ NACIONAL
DE RECEPTORS
MARCA SATURNO

REPARACIONS
PECES MUNTATGE

Rambla Jaume Compte, 2
Barcelona

EL DESARMAMENT

- Està molt aclaparart.
- És que li han pres els canons.